

Dries Delmotte

J.U.A.N.

Auteur: Dries Delmotte
Coverontwerp: Ewout Duhamel
Correcties: Lander Haesaert
ISBN: 9789402171440
Site: *www.bravenewbooks.nl/driesdelmotte*
© Dries Delmotte

Voor mijn ster.

OMDAT OVERDRIJVEN ZO BELANGRIJK
IS

Proloog: Het laatste hoofdstuk.

‘Goedemorgen, B-Brandon.’

‘Goedemorgen, Dirk.’

Ik was net aangekomen op een kantoor van de FBI, Washington DC. Wie ik ben? Ik ben hoofdinspecteur Brandon Jamesons van FBI, inzake drugs- en dranksmokkel. Mijn bureau stond op het tweede niveau, net zoals elk bureau. Het gebouw waarin we ons bevonden bestond uit enkele delen. Als je buiten op straat stond zag het eruit als een PNC bank, ook als je binnenkwam zag het er zo uit. Enkel als je wist waar te gaan kon je binnen in het verborgen FBI kantoor, het was één van de enige verborgen kantoren. Het lag niet zo heel ver van het officiële hoofdbureau, maar het was hier dat alle belangrijkste mensen en hun hulpjes zaten. Ook lagen hier de meeste belangrijke dossiers. Vele waarvan zelfs ik niet wist waarom ze per se hier hoorden te zijn. Dit allemaal uit veiligheidsoverwegingen, stel je voor dat men een aanslag pleegde! Wanneer je doorheen de bank raakte, in het achterliggende deel kwam je opnieuw in een inkomhal, bijna identiek aan dat van de bank. Met bloembakken in een halve cirkel, aan de top van de boog was de ingang. Het geheel had wat weg van een zandloper. Op de lijn die de cirkel in twee zou verdelen stond een balie, met daarachter Gael. Een trouwe blonde, ijzige man. Achter de man was een lift die een gebruiker ervan scande op niet toegelaten wapens, ons dienstwapen legden we in een bakje naast de lift zodat ze daar niet op af zou gaan. Het tweede verdiep bestond vervolgens uit een hoop gebogen gangen die evenwijdig liepen met de inkomhal en allemaal uitkwamen op een middengang. De deur op het einde van die gang kwam uit op een opbergplaats voor alle dossiers, waar ook enkele bureaus voor secretaresses waren. Doris, mijn persoonlijke secretaresse, was er hoofd. Dat betekende echter slechts dat als er iets belangrijks

veranderde voor hen, de uitleg via haar werd gegeven, voor de rest werkte ze zoals alle andere secretaresses. Dat is waar Dirk net vandaan kwam, hij was aan de dikte van het dossier onder zijn arm te zien het dossier J.U.A.N. gaan halen. Hoewel ik wist wat dat betekende, vroeg ik hem toch: ‘Nog nieuws?’ ‘Ja, ont-ont-ontwikkelingen in het d-d-dossier J.U.A.N.’ zei Dirk, mijn assistent, een kleine kalende zweterige gedrongen rosse man die altijd nerveus leek te zijn en bijgevolg altijd stotterde. En dat was niet het enige irritante aan hem, hij was ook de meest incapabele hulpinspecteur denkbaar. Ik kon het echter niet over mijn hart halen om hem te ontslaan. Sowieso wou ik de onvermijdelijke woede van zijn moeder niet over me heen halen. Ondanks haar ouderdom was ze om één of andere reden enorm invloedrijk, vraag me niet waarom. Dat was misschien wel de voornaamste reden dat hij hier werkte. Hoe dan ook, ik had geen hulp nodig. Ik gebruikte hem dus eerder als boodschapper en een klein beetje als secretaris, misschien in het meest nog als koffiebrenger. Ik weet dat dat amper een job is, maar ik heb jarenlang geprobeerd hem dingen bij te leren, zonder succes. Hij stond daar nog steeds met het dossier onder zijn arm, wachtend tot ik iets zou zeggen. Ik wist echter al waarover hij zou spreken. Ik had al veel te vaak het dossier moeten heropenen. Ik wou kreunen bij de herinneringen aan de man achter het grootste drugsfiliaal in Mexico. Hij was slechts een jonge dertiger, maar enorm invloedrijk en enorm irritant.

‘Wel, waar wacht je op? Vertel!’

‘N-n-niets bij-bijzonders, maar ik d-d-dacht dat je het wou weten. We heb-hebben onze in-in-infiltrant bi-binnengekregen.’ Goed, Abelino wist wat hij deed, meestal... Het was moeilijk mensen te vertrouwen die je nog nooit eerder had gezien en deze Abelino sloeg alles wel. Hij werd aangewezen door de commissaris als een betrouwbaar persoon. Voor mij bleef het echter de eerste keer dat ik hem

gebruikte. ‘H-hij is op dit mo-moment be-bezig de ond-
ondergeschikten van José tegen elk-elkaar op te zetten.’

‘Zal het hem lukken?’

‘Ho-ogstwaarschijnlijk wel, Ab-Abelino is erg er-ervaren in
het tegen elk-elkaar op-opzetten van m-m-mensen en José is
niet m-m-meer populair sinds hij een p-p-paar rel-rel-relletjes
heeft v-v-veroorzaakt met de pl-plaatselijke politie.’

Ervaren? Ken jij hem beter dan ik? Maar misschien had Dirk
wel gelijk, voor een keer. Het was echter dat laatste wat ik
nogal betwijfelde, Juan had al meer dan enkele relletjes
veroorzaakt. Eigenlijk heette hij José, maar al zijn
vertrouwelingen noemden hem Juan. Ik was zo vrij geweest
om mezelf daartoe te rekenen, ik kende zijn leven namelijk
even goed als hijzelf. Alles stond correct gedocumenteerd. Of
dat hoopte ik toch, hij was een gesloten en snuggere man, of
hij had een erg goede raadgever. Hoe dan ook, het probleem
was dat het volledige dossier vol met leugens kon staan. Ik
zou het echter straks zeker weten, maar ik hield me in en
maakte me geen illusies, het zou niet de eerste keer zijn dat
Juan aan mijn klauwen kon ontsnappen. Ik liet het mezelf
deze keer echter wel toe om hoopvol te zijn, we hadden
namelijk goede kansen. Juan had volgens het dossier altijd
wel mensen gehad die hem van de “troon” wilden stoten. Dat
zou nu geen uitzondering zijn en nu we deze mensen een
reden gaven...

Het was een lange warme, zeg maar hete dag geweest, 30°C
in de schaduw. De zomerzon brandde nog hoog boven het
leien dak van mijn reusachtige romaanse villa, ondanks het
latere uur. Ik zat in mijn kantoor naar een reusachtig schilderij
van Frida Kahlo te staren. De kunstenaar had me altijd
gefascineerd, haar onderwerp mocht gelijk wat zijn. De
schilderijen hadden vaak iets sinister over zich heen. Hetgeen
dat tegenover mij hing was een schilderij van een hert
doorzeefd met pijlen wiens hoofd hetgeen van Frida Kahlo

zelf was. De eikenhouten deur tegenover mij ging open en Jorgé kwam over het kleurrijke tapijt op de vloer naar mijn ebbenhouten bureau gelopen.

‘Padrino!’

‘Jorgé, wat is het probleem?’

‘Padrino die man, Abelino die we sinds kort aannamen.’

‘Abelino?’ We hadden vast en zeker zo’n honderd Abelino’s in dienst, maar de enige die ik kende was degene die toezicht moest houden op de exporthandel van narcotische producten van Mexico-City, Mexico naar New-Mexico, Amerika.

Tussen de plaatsen Las Cruces en Las Cruces. Dat deden we enkel om moeilijk te doen, eigenlijk zodat anderen het moeilijker zouden hebben om dingen door te hebben. Zoals bijvoorbeeld drugstrafiek. Mijn drugs. Ik betwijfelde dat we het over dezelfde Abelino hadden, maar iets zei me dat dat niet uitmaakte.

‘Ja, inderdaad, hij heeft iedereen hier tegen u opgezet en ze zijn met vijftig man naar hier aan het marcheren. U moet nu vluchten.’

‘Jorgé, hoe is dit kunnen gebeuren? Hoe kan het zelfs dat jij er niets van hebt gemerkt? Ik dacht dat je de mannen kenden die voor ons werkten?’ Mijn stem klonk ijskoud, ik wist wat dit betekende. Alhoewel ik hem niets kon verwijten, mijn bedrijf groeit nu al vele jaren sterk en het was onmogelijk om elk nieuw verworven stuk personeel na te trekken. Zeker voor Jorgé alleen, hij was de enige man die ik vertrouwde. Waarom bleef dit soort dingen toch maar gebeuren? Hoe vaak is deze villa al bestormd geweest? Ontelbare keren, maar telkens kwam ik terug. IK was onverslaanbaar, IK was de grootste drugsbaron! IK heb me hier gekregen en niemand kan me hier vandaan halen, *zelfs ik niet...*

‘Padrino, het spijt me. Ik weet ook niet hoe dit is kunnen gebeuren maar ik vrees dat de FBI erachter zit.’

‘Hijo puta, weeral?! Hebben ze nu nog niet door dat ze me niet gevangen kunnen nemen? Is 5 keer ontsnappen dan niet genoeg?!’

Het was alsof ze niet beseften dat sommige mensen niet te vatten waren. Daarbij, ik deed amper iets illegaals. Alle producten die ik verkocht waren allen legaal. Tenminste tot de overheid ze vond en verbood. Onmiddellijk daarna herbegonnen de chemici die voor me werkten nieuwe producten uit te vinden, producten die nog niet bestonden. Eerlijk gezegd begonnen ze al zodra de vorige verkocht werd. Één van de prachtideeën van Jorgé. Zijn intellect en mijn koelbloedigheid hebben ons samen aan de top gebracht, maar voornamelijk mijn koelbloedigheid. *Of was het enkel zijn intellect?*

Nee, mijn koelbloedigheid was nodig, anders had hij toch allang zelf de teugels in handen genomen?

‘Daarom vrees ik net dat ze u niet gevangen willen nemen...’

‘Als ze mij willen doden, de grote José María Obrador Péna, zullen ze meer nodig hebben dan alles wat ze kunnen opbrengen.’ Alsof ze dat nog niet zelf wisten, ik had al erger doorstaan. *Hoewel ik het zonder Jorgé moeilijk kon gehaald hebben.*

Met een luide knal sprong de dichtstbijzijnde ruit aan diggelen. Glasscherven bedekten de grond en de kogel sloeg in in de muur vlak naast mijn hoofd. Houtsplinters vlogen van de rood gekleurde houten muur toen de ene kogel werd gevolgd door een twintigtal anderen. Ik had kogelvrij glas moeten installeren, och ja, dat deed ik dan de volgende keer wel. Jorgé en ik doken naar de grond. Gehurkt zaten we nu op het felgekleurde tapijt. De enige vaas in deze ruimte sprong nu aan diggelen. Op een ander moment zou ik hier woedend over zijn geworden, maar nu was er daar niet echt tijd voor, dat zou ik dan ook wel weer doen wanneer ik terug kwam. *Als ik terug kwam.* Ik negeerde het zeurende stemmetje en kroop naar het ebbenhouten bureau. Met mijn elleboog sloeg ik één

van de panelen stuk en haalde er twee M1014 shotguns uit.

Één ervan gooide ik naar Jorgé.

‘Padrino, u moet nu vluchten.’

Vluchten? Ik? Waarom? Ze schieten blind door de ruit heen, ze durven me niet eens in mijn ogen te kijken! Mij hebben ze nog nooit kunnen raken, maar dat wou ik niet in Jorgé’s gezicht duwen. Ik had hem te graag.

‘Nee, ik kan je niet achterlaten,’ Ik maakte een weids armgebaar: ‘Ik kan dit niet achterlaten.’

‘Te laat Padrino, vlucht nu! Ik hou ze tegen zolang ik kan!’

‘Jorgé, dat is overbodig. Ze zullen me niet kunnen raken.’

Een tweede salvo doorboorde het tweede raam. Ik vroeg me af hoe ze dachten mij te stoppen. *Een 9mm kogel door het hoofd zou het wel doen.*

‘Padrino, ik neem liever geen risico’s.’

‘Jorgé, kom dan op zijn minst mee, ik zal je nodig hebben wanneer ik mijn troon terug heb. Daarbij, we hebben ons er altijd samen doorheen geslagen.’

‘Ik heb geen keus Padrino, u moet blijven leven! Ik houd ze tegen zolang ik kan.’

‘Que Dios los bendiga, Jorgé, je bent een moedig man. Ik zie je binnenkort.’

‘Ik zal u missen Juan, verdwij nu.’

Hij schopte het kleurrijke tapijt weg, klapte het noodluik eronder open en ik liet me vallen in het zwarte open gat. Zijn woorden bleven in mijn oren nazinderen. Ze klonken teveel als een afscheid naar mijn smaak, wat bedoelde hij zelfs? Ik wist dat ik zou terug zijn, dat kon ik zweren op ieder die ik lief had.... Misschien was dat niet veelbetekenend. Maar toch....

Ik was net bezig met een zaak bij de forensische dienst: een vrouw dood teruggevonden, hoofdschot door een niet traceerbaar wapen, het merkteken van één van de actiefste seriemoordenaars “werkzaam” in de VS toen Dirk binnenviel.

‘B-Brandon, Brandon!’

‘Dirk, wat is het probleem en stop nu in hemelsnaam eens met zomaar mijn bureau binnen te vallen!’

Die man moest echt eens manieren leren. Ik kan amper geloven dat iemand met zo’n moeder als de zijne zo onbeschoft kon zijn. Alleen denken aan mevrouw Patterson deed al rillingen over mijn rug lopen. Daarvoor respecteerde ik Dirk wel. Eigenlijk was ik niet bang voor haar, maar ze had iets over haar heen... Je moest wel luisteren naar haar, hoe dan ook.

‘S-Sorry baas, ma-maar het is dr-dringend, Ab-Abelino heeft ge-gebeld, hij is ge-geslaagd maar J-José is kunnen vl-vluchten.’

Nee, dat kan niet. Niet opnieuw.

‘Is hij nu aan het bellen?’

‘Ja.’

‘Kan je dan in godsnaam eens die telefoon geven, Dirk!’

‘Ja, na-natuurlijk Br-Brandon, s-s-sorry Brandon.’

De kleine man liep terug naar zijn bureau dat in een voorkamertje stond. Zodat iedereen die naar mij kwam eerst langs hem zou moeten passeren. Ik heb altijd medelijden gehad met de man, hoe nutteloos hij ook was. Hij begint me echter serieus te irriteren. Ik ken hem nu al bijna dertig jaar en hij kan nog steeds niets, hij stottert nog steeds, hij was nog steeds bang van mij en deed het bijna in zijn broek wanneer iemand hem aansprak. Het is alsof hij niets wilde bereiken in zijn leven. Eerlijk gezegd had ik het al jaren geleden opgegeven hem verder te helpen. Nu was ik al blij als hij de koffie correct kon brengen, wat hij eerlijk gezegd altijd perfect kon. Hij was echt een masterchef in koffie zetten. Wat erg zielig was, als je erover dacht. Het lichtje van de telefoon op mijn bureau kleurde groen en de telefoon begon te rinkelen ten teken dat Dirk erin geslaagd was om Abelino door te verbinden. Ik nam op.

‘Abelino, Brandon hier. Hoe bedoel je, hij kon vluchten?’

‘Ik weet het ook niet! Toen Abelino binnenviel trof hij alleen zijn rechterhand Jorgé daar. Die heeft dertig mensen gedood voordat Abelino hem zelf neerlegde. Het enige wat ze nog zagen was een open luik dat naar de rioleringen leidde.

Volgens Abelino hebben ze drie dagen gezocht maar niets gevonden. Het is een echt labyrint daar beneden.’

‘Hij kan toch niet zomaar in rook opgegaan zijn?’

‘Nee, uiteraard niet hoof...’

‘Wel, zoek hem dan!!’

‘Waar?’

‘Hoe moet ik dat nu weten? Zet een zoekactie op poten, contacteer het plaatselijke korps. Doe iets!’

‘Meneer, alle agenten hier zijn corrupt en we hebben al dri...’

Ik smiet de telefoon neer. Ik kon het niet meer horen die kleine, gemene, irritante José. Zes keer had ik hem te pakken! Zes keer! Zes keer als je deze meetelt. Altijd is hij terug ontsnapt, gewoon weg, verdwenen, vertrokken met de noorderzon en niemand weet hoe. Soms uit een gevangenis, soms op de weg ernaartoe. Ik zweer het je, als ik hem nog één keer in mijn handen krijg, drop ik hem ergens in Afrika. Als hij er dan nog in slaagde om terug te komen had ik nog een verrassing voor hem. Helemaal legaal was het misschien niet, maar het zou niet de eerste keer zijn dat ik iets onder de wet door deed. Ik ademde enkele keren diep in en uit, kalmeerde mezelf langzaam. Plots besepte ik dat de man over Abelino in de derde persoon had gesproken. Wacht even, dit was Abelino niet en drie dagen? Waarom hoorde ik er dan nu nog maar van! Abelino hoorde me allang gewaarschuwd hebben. Ik had al aangenomen dat het opzet mislukt was. Tenzij.... Abelino bij één van de dertig mensen behoorde, maar wie had Dirk dan gebeld? Het was alleszins Abelino niet, dat had ik zelf ook gehoord. Ik nam de telefoon weer op, maar uiteraard was de lijn allang gesloten. Ik nam de gehele telefoon en stond op het punt om hem naar Dirk toe te slingeren. Ik kalmeerde me echter opnieuw, wetende dat ik

anders een nieuwe telefoon moest betalen. Ik zag dat ik Dirk had doen schrikken, maar deze keer voelde ik geen medelijden, ik voelde teveel woede in de plaats. Ik had misschien gezworen om hem in Afrika te droppen, maar ik wil het erger maken! Ik denk dat ik daar wel een manier voor zou vinden...

Ik viel in de riolering onder de oude romaanse villa. De ruwe natuursteen dat dateert uit de 18^e eeuw verdween langs twee kanten in het donkere niets. Ik landde in het midden van de twee wandelpaden aan de zijkanten van de rioolgoot. Gelukkig was het zomer en stond het water laag, hoewel de geur van uitwerpselen en dode ratten me duizelig maakte. Ik hoorde gepiep onder mij. Ik hief mijn voet op en zag dat ik een rat geplet had. Enkele andere schoten nog weg in de verte. Ik schoof de ingewanden van het dier opzij, zodat ze weg dreven op het laagstaande water. Boven mij kon ik de massieve eikenhouten deur van mijn kantoor horen kraken en Jorgé schreeuwend het vuur openen. Ik zal hem missen. Hij was altijd een goede en trouwe vriend geweest. Misschien wel de enige persoon die ik zo kan beschouwen, nu hij weg was stond ik er alleen voor, tot ik hem terugzag natuurlijk. Hoewel, ik had het al vaker moeten meemaken: Luis, Eustacio... Gelukkig zal ik hem binnenkort wel terug zien, hij heeft gevaarlijkere dingen meegemaakt.

Drie dagen en nachten... misschien een dag meer of minder was ik door de riolen aan het strompelen terwijl de geluiden van mijn achtervolgers luider en luider werden. Op wat ik dacht dat de vierde dag was, hoorde ik niemand meer: ik was ontsnapt! HA! José heeft het nog, besa mi culos, putos! Nu nog een uitweg vinden uit dit verdomde riool voor ik alsnog van de geur stierf. Terwijl ik rondkeek vroeg ik me af hoe ze rond Jorgé waren geraakt, zou hij gevluht zijn? Moeilijk te

geloven, hij was altijd trouw aan mij geweest! Misschien zag hij geen keus. Ik was ook ooit gevangen genomen zonder hem, dan heeft hij me komen bevrijden. Ik zou hem wel terug zien! Laat in de avond kwam ik eindelijk terug bovengronds. Ik bleek in Piedras Negras te zijn, op de sluiproute naar El Paso om de grens in New Mexico over te steken. Ik besloot om die weg te volgen. Misschien had ik nog trouwe mannen in New Mexico die me konden helpen. De kans was echter groter dat ze niet wisten hoe ik eruit zag.

Al bijna een week ben ik aan het lopen, slapend onder de blote hemel. Een hotel vinden in deze gebieden was nogal onmogelijk. Ik begon te twijfelen aan mijn kracht, maar ik had al verder gezworven. Jaren geleden. Maar toch, Ik kon het gevoel niet van me afschudden dat ik in cirkels liep, hoewel mijn weg recht bleef. Ik ben blijven leven op een dieet van cactusvijgen en muizen, of ratten als ik geluk had. Als ik niet snel de grens bereikte voor de coyotes mij bereikten dan vreesde ik dat ik hem nooit meer zou bereiken. Het werd terug donker, maar ik bleef doorlopen. Ik wist dat ik moest stoppen, maar ik kon niet meer. De kou drong tot in mijn botten door. Ik kon niet meer stoppen, ik moest doorlopen. Struikelend legde ik nog een paar meters af voordat ik voorover viel en bleef liggen in het stof van de weg.

Toen ik wakker werd, bevond ik me tussen wijnflessen, de hemel of de hel? Mij kennende zou het wel de hel zijn, ik lachte even. Maar die lach verdween onmiddellijk door de bijkomende hoofdpijn. Had ik mijn hoofd gestoten? Ik zag mijn favoriet wijnmerk staan, een hel vol wijn? Daarmee kan ik nog wel leven. Ik probeerde op te staan maar viel onmiddellijk terug neer. Ik was verbaasd, sinds wanneer heb ik de kracht niet om op te staan? Hoewel ik het niet kon geloven probeerde ik het even later toch wat langzamer. Toen ik eindelijk rechtstond, merkte ik dat de grond bewoog, maar

dat was het minste van mijn zorgen. Mijn hoofd stond op barsten en mijn keel was kurkdroog, gelukkig was er wijn genoeg. Ik opende een fles en had onmiddellijk spijt. Blijkbaar is zelfs maar de geur van alcohol al genoeg om hoofdpijn te krijgen. Met de toenemende hoofdpijn kwamen ook de gebeurtenissen van... Gisteren? Was het gisteren geweest? Ik gooide de fles weg, ze brak in stukken op de grond. De wijn vloeide over de vloer en verdween in een gleuf tussen de planken. Ik kon toch geen kant op en dacht niet meer helder, hopen op wat frisse lucht bukde ik me naar de gleuf, waar frisse lucht door binnen kwam waaien en zag witte pakketjes onder de vloer zitten. Dan pas had ik door dat ik in een wagen zat, een wagen die drugs transporteerde, aangezien de route, de mijne. De bestuurder moet me op de weg gevonden hebben en medelijden hebben gehad. Ik zou hem moeten onthoofden voor zo'n fout. Gelukkig dat ik niet zo streng ben als baas. Hoewel ik eigenlijk niet zo streng WAS want de baas ben ik niet meer. Plots kreeg ik het benauwd, als deze man nu eens de man steunt die mij van de troon gestoten heeft! Hoe kan het dat hij me niet herkend had? Misschien heeft mijn recent sterk gegroeide baard en snor me onherkenbaar gemaakt. Ik hoopte van wel want anders overleefde ik de dag waarschijnlijk niet meer. Nu kwam alles van de gepasseerde dagen terug, de vermoeiende dodenmars die ik had afgelegd. Zou het misschien Jorgé zijn die deze wagen bestuurde? Plotseling stopte de wagen en ging de deur aan de achterkant open. Een kort hoopvol moment dacht ik dat het Jorgé was, maar dan merkte ik dat het slechts een dikbuikige man met een snor en sombrero was die me vroeg uit te stappen. We waren in Las Cruces, New Mexico. Hij herkende mij gelukkig niet maar liet me in het midden van de straat staan, blijkbaar kreeg hij spijt van zijn barmhartigheid. Hij zou beter spijt krijgen van zijn sombrero. Wie draagt nu nog zo'n dingen in de 21e eeuw? Hoe dan ook, ik kon hem

onmogelijk smeken om me verder te helpen en naar de basis gaan, wou ik niet meer. Niet dat ik bang was, het was gewoon niet waar ik Jorgé zou vinden. Iets in mij walgde van mezelf en mijn leugens. In minder dan twee weken was ik van de grootste drugsbaron van Mexico, de nachtmerrie van drugspreventie en FBI, de held van alle junkies in de straten die even hun zorgen kunnen vergeten met de producten van de meest invloedrijke man in het westelijk halfrond, veranderd in het vuil van de straat, het vuil dat veertien dagen geleden voor me in het stof boog. Vreselijk! Dit kan gewoon niet gebeurd zijn! Nee! Nee! Dit is gewoon een vreselijke droom, straks word ik wakker in mijn villa, komt Jorgé mijn ontbijt brengen en kan ik verder. Misschien zal ik dan eens meer naar de kerk gaan. Ja, dat moet het zijn, ik slaap! Natuurlijk, er is geen andere verklaring, het kan niet anders, het- het moet wel! Gewoon mijn ogen dicht drukken en dan ben ik wakker... Ik stond er nog steeds, in een vreemd land waar ik niets meer betekende of was. Ik- ik- ik weet het niet meer. Ik zal een slaappleaats moeten zoeken, onderduiken, overleven. Ik moest wachten op Jorgé, ondertussen kon ik proberen om een asielcentrum te vinden. Daar kon ik me inschrijven als politiek vluchteling ofzo, onder een andere naam misschien, nee, dat verwachtten ze. Ik gebruik mijn bijnaam Juan, ja, dat klinkt goed, nu nog een achternaam. Torres. De achternaam van Jorgé als eerbetoon, ja, dat is het. Dat is het minste dat ik kan doen. Jorgé... die arme man, te trouw, te moedig. Hij vond me maar beter snel. Nu zal hij mij terug weken moeten zoeken! Hij heeft dit niet verdiend, wat zal zijn vrouw nu moeten doen met zijn pasgeboren zoon. Terug weken zonder hem. Wat gebeurd is, is gebeurd. Ik moet niet denken aan wat ik moest doen maar aan wat ik nu moet doen. Startend met dat asielcentrum te vinden. Misschien ligt het in het centrum van de stad. Dan kon Jorgé mij terugvinden, een springlevende Jorgé! Iets in mij walgde opnieuw, ik had gehoord wat ik had gehoord. Maar misschien had ik het mis gehoord. Misschien,

waarschijnlijk niet, maar misschien... *Ik dacht dat ik slimmer was.*

Na een halve dag zoeken kwam ik uit op een groot wit gebouw met in drukletters LAS AMERICAS IMMIGRANT CENTER. Ik ging er binnen en voor mij zag ik een balie met daarachter een blonde zelfzekere vrouw die aan het werk was op een computer. Ik zag haar naam op haar naamplaatje. Gelukkig kende ik Engels.

‘Hallo, Samara.’

‘Goedendag meneer’

‘Juan, Juan Torres.’

‘Oké, goedendag Juan. Hoe kan ik u helpen?’

Ze had prachtige blauwe ogen zag ik nu. Zo dat type ogen waar ze in gedichten over schreven. Iets over erin verdrinken of zo. *Heel romantisch*. Plots beseftte ik iets. Ik kon het echter niet vatten en wat het ook was, het ontglipte me steeds weer. Steeds als ik probeerde, verdween het alsof er iets net buiten mijn gezichtsveld zat. Ik negeerde het, het had geen zin om iets te zoeken dat er niet was. Bovendien zat ik in gesprek.

‘Ik zou graag burger worden.’

Ze lachte, een prachtige volle lach die startte achter in haar keel, rollend naar buiten kwam en dan in je oren blijft nagalmen en legde haar hand over haar mond.

‘Met alle respect Juan, maar dat gaat zomaar niet.’

‘Hoezo niet?’ Het was misschien de eerste keer dat ik dit deed, maar daarom hoefde ze mij niet uit lachen. Ik kon me echter beter niet kwaad maken. Stel dat ze me niet verder hielp. Nee, ik had ze nodig, voor nu.

‘U moet eerst dit formulier invullen, dan wordt dit verwerkt en misschien krijgt u binnen het jaar antwoord.’

‘Een jaar!’

‘Ja, als u geluk hebt.’

‘Waar moet ik dan slapen?’

‘Waar u wilt, maar persoonlijk zou ik het verkiezen om hier in de groepszaal te slapen. Hebt u enige bezittingen?’

‘Alleen de kleren die ik aanheb.’

‘Oké, hebt u geld mee?’

‘Alleen een bankkaart.’

‘Wel, koop dan kleren of wat je dan ook nodig hebt in het plaatselijke grootwarenhuis, eten kunt u doen in de kantine op het eind van die gang.’

‘Euhm... oké, waar is dat grootwarenhuis?’

‘Wel u hebt er verschillende: we hebben Brazito Plaza, op de hoek van...’

Ik keek haar bevreemd aan, ik was nog nooit in een grootwarenhuis geweest. Ik wist niet eens hoe het eruit zag. Ze zag dat ik niets begreep van wat ze uitlegde en ze begon opnieuw lichtjes te lachen. Waarom lachte ze zoveel? Doet ze dat bij iedereen die hier passeert? Dat zou uiterst vreemd zijn als je het mij vroeg. Ik klaagde niet dat ik haar mooie lach mocht horen, maar ik kon het niet behelpen te denken dat ze vast niet honderd procent in orde was. Ze deed me wat denken aan een vrouw die ik kende toen ik een kind was. Zij lachte ook vrijpostig naar iedereen, maar zij had het geld nodig. Daarom respecteerde ik haar keuze om met verschillende mannen te slapen. Ik vermoedde dat Samara niet zo was, aangezien ze een vaste job heeft. Misschien was het belangrijk voor haar dat ze altijd vriendelijk was en goedlachs. Sommigen deden dat om geheimen te verbergen. Welk soort geheim zou zij verbergen? Ik bleef haar aanstaren terwijl ze verder de weg wees, maar ik volgde al van het begin niet. Op een bepaald moment stopte ze met praten en staarde terug naar me. Ik had geen idee wat ze aan het doen was. Of wat ik deed wat dat betreft. Blijkbaar deed ik iets goeds want ze besloot om met me mee te gaan. Ze had toch niets te doen die middag en hij zag er volgens haar schattig uit. Ik had geen idee wat ze schattig vond aan een slordige vluchteling, maar ach... Iedereen had wel zijn voorkeuren. Het warenhuis was

een ramp, veel te druk, veel te veel mensen op één plaats. Het was er drukker dan bij mij thuis op El Dia de los Muertos waar ik mijn gehele familia uitnodigde en dat zegt veel, want Jorgé had een verrijkende familia. De helft van het bedrijf kwam dan meestal af, familie had hij niet meer. Vrienden wel nog. Ik liet meestal Jorgé mensen uitnodigen, anders zouden er maar 2 mensen zijn. Ik en Jorgé. Maar Samara, of Sam zoals ik ze moest noemen, was er tenminste en dat maakte veel goed. Ze herhaalde voortdurend dat ze dit normaal niet deed en hoe vreemd ze dit vond. Voor de rest lette ik niet op. Ik was te druk bezig naar haar te staren. Ik vroeg me af wat er in haar hoofd afspeelde, voor hetzelfde geld kon ik een moordenaar zijn, een aanrander, een drugsbaron... Voor haar maakte het blijkbaar niet uit, ze bleef met mij afspreken en ik bleef me afvragen wat ze dacht te doen. Wat het ook was, het was niet slim. Volgens mij gaf mijn staren haar het idee dat ik goed opleette en druk bezig was met wat ze zei. Voor mij was het goed zo. Slapen in Las Americas was vreselijk. Ik kon er niet tegen om te slapen op een klein veldbedje en op te staan met een pijnlijke rug. Normaal sliep ik op een kingsize waterbed. Het eten smaakte alsof het al eens gegeten was. Ik mis de kookkunsten van de koks van de villa. Ik mis Jorgé die me kwam wekken. Gelukkig was Sam er om de dagen te kleuren. Zonder haar zou ik het niet lang overleefd hebben. We gingen vaak terug naar Brazito Plaza, mijn creditcard raakte leeg maar het kon me niets schelen. Eigenlijk maakte het niet echt uit ook. Ik had genoeg geld dat niet in een bank zit. Meer dan genoeg geld. Net zoals Jorgé trouwens, wanneer kwam Jorgé mij nu eindelijk halen? Och ja, hij moest zich niet haasten. Samara was er voor mij, en ik was er voor haar. Ze had me gisteravond nog uitgenodigd voor een dinertje bij haar thuis.

Ik was net bezig de ontsnapping van José te beschrijven voor zijn dossier die nu al enkele kilo's woog, toen er aangeklopt werd.

‘Binnen.’

‘Brandon-’

‘Eindelijk Dirk, eindelijk klopt je aan. Bedankt daarvoor, was dat nu zo moeilijk? Ik vroeg het al honderd keer en...’

‘Ja natuurlijk, graag gedaan maar er is iets dat ik...’

‘Onderbreek me niet, dus zoals ik zei...’

‘Maar Brandon...’

‘Straks, dus je stoort me iedere keer abrupt in mijn werk en zo kan ik me niet concentreren, begrijp je? Dus, ik ben erg blij dat je eindelijk aanklopt. Nu dat gezegd is, wat is er? Je ziet eruit alsof je een spook gezien hebt.’

‘We hebben José teruggevonden.’

‘WAT! Waarom zeg je dat dan niet meteen? Kan jij ook maar iets goed doen? Wel, waar is hij?’

Ik wist dat hij dat wou zeggen, maar ik wou hem geen gelijk geven om mij te onderbreken. Het is meer een kwestie van... hoger staan dan de laagste.

‘We hebben zijn creditcard kunnen traceren. Hij doet nu veel inkopen in Brazito Plaza, een warehouse in Las Cruces, New Mexico.’

‘Van Las Cruces naar Las Cruces? Die man heeft een vreemd gevoel voor humor.’

‘Wilt u dat ik er een team naartoe stuur meneer?’

‘Nee, deze is van mij.’

‘Oké, mag ik vragen waarom, meneer?’

‘Nee! Vraag alsjeblieft niet waarom. Die man wordt nog eens mijn dood!’

‘Ik begrijp wat u bedoelt meneer, ik ken het gevoel. Zal ik meegaan?’

Was dat sarcasme in zijn stem? Ik had Dirk nooit veel sarcasme horen gebruiken, dus het zal wel mijn verbeelding geweest zijn.

‘Ja, ik zal jouw assistentie kunnen gebruiken.’

Dat was een leugen. Het probleem was echter dat als ik hem hier achterliet, hij misschien zou verklappen wat er op punt stond te gebeuren. Of hij deed iets anders verkeerd, sowieso was het beter om hem bij mij te houden. Desnoods kon hij het vuile werk voor mij opknappen. Eigenlijk was dat nog steeds een leugen, maar ik wou hem in de gaten houden. Hij was gestopt met stotteren. De laatste keer dat dat was gebeurd...

Ik stond aan haar voordeur in een prachtig wit pak met een rode das en de bijhorende rozen. Ik wou net aankloppen, toen ik zag dat de deur geforceerd was. Onmiddellijk gingen er twee gedachten door mijn hoofd: “Het is de FBI” en “Het is mijn drugsafdeling in Las Cruces” Mijn hart bonkte in mijn keel terwijl ik besepte dat ik voor alle twee de mogelijkheden even bang was. Misschien was het Jorgé? Ik opende de deur langzaam. Ik liep door, er was niemand in de gang en niemand in de woonkamer. Ik had hier een zeer slecht voorgevoel over. Ik draaide mij langzaam om en toen zag ik hem in de keuken staan. Hij stond er Sam vast te houden met een geweer tegen haar hoofd gedrukt. Na al die tijd zie ik toch nog eens zijn gezicht. Ik werd onderuit gehaald en de loop van een Glock-7 keek me aan. Na al die tijd heeft hij me toch gevonden. Brandon Jamesons, FBI-hoofdinspecteur. De Glock draaide en de kolf raakte mijn slaap. Na al die tijd...

Ik werd wakker van een hels gepiep en het luide geronk van een motor. Ik draaide me om en zag dat ik me in een kleine gele ruimte bevond met Samara naast me. Ik ging op mijn knieën zitten en keek door een raampje. We bevonden ons boven een groot meer. Ik probeerde Samara wakker te maken en schudde zachtjes aan haar schouder. Ze reageerde echter amper. Ze moesten haar goed geraakt hebben, mij trouwens ook, aangezien we beiden zolang buiten westen zijn geweest. Ik begon harder te schudden en ze werd wakker met een licht

grommetje. Ze zag me en gaf me een slag in mijn gezicht. Dat zou ik niet zo snel vergeten. Als iemand dat twee weken eerder had gedaan, had die het daglicht niet meer gezien. Maar nu kon ik het door de vingers zien, voor haar wel. Zeker gezien de situatie.

‘Waarom kwam die man in mijn huis?! Hij zei dat hij een vriend was van jou! En waarom had hij een geweer?! Ik weet niet eens hoe hij binnen geraakt is! Jij brengt mij nu naar huis! Ik heb genoeg van jou! Ik dacht dat je niet opnieuw één van die creeps in het centrum was! Ik dacht dat jij anders was! Ik- IK-

‘IK denk niet dat we snel naar huis gaan, Sam.’

Één van de creeps, de hoeveelste ben ik? Ik begon gefrustreerd te raken over haar geklaag! Ze was dus inderdaad zoals die vrouw die ik ooit kende. Maar dan gratis? Volgens mij was ze ook niet te snugger, aangezien ze een onbekende op zijn woord geloofde. Alhoewel, ze vertrouwde mij ook. Ik vond haar echter plots een heel stuk minder belangrijk, want hoe moest Jorgé me hier terugvinden? Ik wist zelfs niet waar ik was. Ze begon te hyperventileren en ik wilde haar nog geruststellen, maar toen klonk er een luide knal en viel het achterste luik open van het vliegtuig. Ik greep Sam vast en begon te bidden dat er niets met mij zou gebeuren en natuurlijk ook niets met haar. Dat was waarschijnlijk de eerste keer in tien jaar dat ik niet aan mezelf of Jorgé dacht. We vielen uit het vliegtuig en ik keek om me heen. Er was een meer onder mij, niet te ver, dus de val was overleefbaar. Gaf Brandon mij een kans? Waarom wou hij dat ik overleefde? Ik wist dat hij besepte dat ik niet zou overlijden, anders had hij me wel neergeschoten. Er waren misschien wel wat kleine eilandjes, maar de kans dat ik misviel was klein. Daarbij was er een stad in de buurt. Wou hij dat ik terug arm was? Ik zag het nut hier niet van in. De droge lucht vertelde mij dat we zuidelijker waren dan voor ik neergeslagen was, maar het was niet Mexico anders zou ik dit meer gekend hebben. Ik

probeerde mijn hoofd koel te houden want zoals mijn padre altijd zei: “Als je panikeert, kom ik je afmaken.” Mijn vader was niet zo’n grote prater. In mijn armen was Samara de longen uit haar lijf aan het schreeuwen. Ik hoopte dat we tussen de twee eilanden in het water konden landen. Hopen, want mij er naartoe richten was onmogelijk met Samara in mijn handen. Ik probeerde tegen beter weten in Samara en mezelf zo te richten dat onze voeten eerst het water zouden raken. Dan hadden we toch een grotere kans op overleven. Ik deed mijn ogen dicht en begon te bidden.

Ik realiseerde dat we het hadden overleefd toen we het ijsskoude water raakten en ik nog kon bidden. Dios was aan mijn zijde, zelfs na alles wat ik fout had gedaan. Ik probeerde naar boven te zwemmen maar dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan als je een persoon mee moet trekken. Toen ik uiteindelijk bovenkwam, probeerde ik zo snel mogelijk naar de kust van het eiland te zwemmen. Het was pas toen ik daar even kon uitrusten, tussen de lange bruine grashalmen, dat ik zag hoe er in de verte een klein bruin object naderde. Ik was bang dat de FBI besloten had dat ze me terug kwamen halen dus verschool ik me in het struikgewas op het eiland en wachtte af, het roestige bootje in de gaten houdend terwijl het langzaam naderde. Ik was verbaasd toen ik in het bootje een dikke, bruine man zag zitten. Hij meerde aan en Sam en ik stapten uit het struikgewas. De man keek ons vreemd aan. ‘Hoe hebben jullie dat overleefd? Jullie vielen van hoger dan het hoogste gebouw in onze stad, weet je wel!’ Het was overduidelijk een lokale man, aangezien hij nog sprak alsof het hoogste gebouw in dat stadje hoog was. ‘Dios está con nosotros, we hebben geluk gehad.’ In werkelijkheid hadden we het waarschijnlijk sowieso overleefd, maar ik ging deze man niet te veel tegen de haren... wel, hij was kaal, maar ik wou hem niet irriteren. Hij was mijn enige manier om van dit eiland te raken en ik wist

niet of ik de kracht in me had om het meer over te zwemmen. Iets in mij wou plots die gedachte ontkennen, ik wist niet onmiddellijk waarom of wat, maar dan schoot het me te binnen: ik had toegegeven dat ik te zwak was. Het was misschien meer dan normaal, maar IK? Zwak? Nooit, het was slechts een voorbarige gedachte, waarschijnlijk door de vermoeidheid. Ik had het bootje niet nodig. Opnieuw walgde ik door mijn eigen leugen. Op dit punt voelde het alsof ik uit 2 delen bestond. Één die bij het oude blijft, één die beseft wat er gebeurt. Alhoewel, er waren er misschien 3, één die buiten alles stond en die de andere twee observeerde. Observeerde wat er allemaal misging met mezelf, maar vreemd genoeg kon dat objectieve perspectief de anderen niet beïnvloeden. Hij moest het uitzitten terwijl de één zich voedde met woede en trots zo voedde de ander zich met walging en spijt. Terwijl dit hernieuwende besef me steeds meer verwarde, onderbrak de kale reus me.

‘Dat je geluk hebt gehad, weet ik ook wel. Wat betekent die ‘os est a con nos os’? Moet ik jullie terug meenemen naar de stad? Ik moet toch terug, weet je wel. Ik wou slechts checken of jullie nog leefden. Mijn naam is trouwens M'Bouktou, de veerman. Ik ben wees dus een echte achternaam heb ik niet, weet je wel. Alhoewel, wees, dat is misschien niet correct, geen idee eigenlijk. Ga maar mee met mij, hier blijven zitten brengt je toch nergens. Oh en blond meisje?’

‘Samara.’

‘Jij ja...’

M'Bouktou ging naar de achterkant van zijn boot en gooide een zwart doek naar Sam: ‘Je zult het nodig hebben, blond haar wordt nogal “geapprecieerd” hier, weet je wel.’

‘Echt bedankt dat je ons wilt helpen, we moeten in een luchthaven geraken en geld verdienen terwijl we er heen gaan, heeft u enig idee waar we terecht kunnen?’

‘Nee sorry, ik kan je gewoon naar de stad brengen. De helft van de stad rekent op mij om ze over te varen naar de

plantages, weet je wel. Als ik ze niet breng, brengt niemand ze en dan kunnen ze geen eten betalen en gaan ze dood. Zou jammer zijn als ze dood gingen. Er zijn daar veel goede mensen tussen. Niet dat ze anders een keus zouden hebben nu ik erover denk. Ze zouden het meer over moeten zwemmen, weet je wel. Die José Péna is een echte slavendrijver. Weet je? Ik vraag me vaak af waarom iedereen altijd door blijft werken op die plantages, ik heb die José nog nooit hier gezien. Het enige wat hier toekomt en terug vertrekt zijn vrachtwagens, maar niet vaak. Ik vroeg me eigenlijk onlangs nog af waarom er zoveel mensen nodig zijn.’

José Péna? Ik heb nooit plantages... O, dát soort plantages. Ik wist niet dat we dat nog verkochten. *Dwaas, je kent je eigen werk niet.* Ik moest hier zo snel mogelijk weg. Als ze erachter kwamen wie ik was, zou ik nooit de luchthaven bereiken.

‘Al goed en wel M'Bouktou, maar op dit moment is wat uitrusten het enige wat me interesseert.’ Verdorie, nu gaf ik opnieuw toe dat ik moe was. *Ben je ook.* Ben ik nooit.

‘In de stad zijn er mogelijkheden genoeg om te slapen, weet je wel.’

‘Maar we hebben geen geld!’

‘Geen probleem meisje, in elke stad zijn er manieren om gratis te slapen, weet je wel.’

De veerman M'Bouktou bracht ons naar de stad.

‘Waarom zijn jullie eigenlijk uit de lucht gevallen?’

‘Er waren gewoon mensen die ons niet zo leuk vonden in Amerika.’ Droog.

‘Lossen ze dat daar zo op? Nooit naar Amerika gaan, het is een land zonder toekomst! Mijn pa heeft het me altijd gezegd, weet je wel. Hij was ook veerman. Veerman zijn zit in de familie. Dat doet me eraan denken...’

Ik luisterde al niet meer. Ik was meer bezig met naar beneden te staren en ongezien te blijven. Eerlijk gezegd besefte ik wel dat als hij me kon herkennen, hij dat al zou gedaan hebben, maar toch. Ik nam geen risico's, zoals Jorgé zei. Ach Jorgé,

was je dan echt dood? Dat kon niet, toch? Jij overleefde alles samen met mij! Nu ook, toch? Een vervelend stemmetje zeurde in mijn binnenste: *'En wat als dat nu eens niet het geval zou zijn?'*. Ja inderdaad, wat als? Kon ik hem vervangen? Kon iemand hem vervangen? *Kan iemand jou vervangen?* Dat deed de eerste stem zwijgen, degene die nog leefde in het verleden en de derde bracht het aan het denken. Ik had inderdaad nog nooit gedacht aan wat er achter mij zou komen, had nooit een testament opgesteld. Ik had altijd gedacht dat Jorgé alles zou overnemen, maar nu hij dood is... De derde stem werd onderbroken door een opflakking van woede diep in het binnenste van José Péna. Dat was uiteraard de eerste stem; de stem die eigenlijk nog de echte José was, want deze bleef ontkennen dat Jorgé dood was. Was de tweede stem dan Juan? Degene die alles beseftte? Maar wie was de derde stem dan? Waarom zijn er drie stemmen? Besta ik uit drie delen? Onmogelijk. Het was te veel voor mij om te vatten. Ik probeerde het, maar moest het onderspit delven. Ik had nooit eerder last gehad van deze problemen. Alles was altijd duidelijk geweest. M'Bouktou bracht ons veilig naar de stad, we vonden iemand die ons een slaapplek wilde geven in zijn schuur. We hadden geen geld, maar hij kende M'Bouktou. Blijkbaar wou iedereen hem graag een dienst verlenen, hij was hier echt een graag gezien man. Toen hij vertrok nam hij onmiddellijk de eigenaar van het huis en de schuur mee om te gaan eten, naar M'Bouktous huis. Blijkbaar vertrouwde hij ons genoeg om ons tijdelijk alleen te laten. Voorlopig tenminste. In de schuur zag je al waarom wij er mochten slapen. Het was niet zo groot en stonk er naar uitwerpselen. Samara en ik waren alleen. We vleiden ons neer in een beetje hooi, dat ergens in een hoek was achtergelaten, voor welke dieren wist ik niet. In een opwelling wou ik mijn arm om Samara leggen, maar ze duwde hem weg en draaide zichzelf in de andere richting. Blijkbaar had ze eindelijk verstand gekregen, ze was gestopt met mij te vertrouwen. Een deel van

mij vond het jammer, maar alle drie stemmen waren het over eens dat ze niet belangrijk was. Toch wou ik haar van nature uit beschermen, geen idee waarom. De rust om me heen bracht echter geen rust binnen in mij. Ik begreep nog steeds niet wat er aan het gebeuren was met mij. Wie van de drie ben ik? Ben ik ze allemaal? Dat kan toch niet? En waarom nu? Waarom heb ik nu die problemen. De derde stem redeneerde logischerwijs en had uitgevogeld dat ik wel getraumatiseerd zou zijn. Maar waardoor? Er was niets gebeurd. Zodra Jorgé me kwam halen was alles terug naar het oude. Ik bleef nog even wakker liggen terwijl Sam lag te slapen. Opeens schoot ze recht en begon ze te huilen. Ze omhelsde me en fluisterde in mijn oor:

‘Ze mogen je niet doden, niet nu. Ik heb je nodig, alsjeblieft. Ik hou van jou.’

‘Rustig maar het was alleen maar een droom, ik zou je nooit verlaten en alleen laten op deze planeet.’

Zo vielen we dan uiteindelijk in slaap, elkaar omarmend. Wel, zij hing aan mij. Ik begreep het niet, begreep niet waarom. Eerst en vooral betwijfelde ik haar “oprechte” liefde, de hoeveelste was ik niet? Tegen hoeveel vreemden had ze dat al gezegd? Waarom ik? Waarom doen mensen dit? Waarom houden mensen van dingen? Waarom voelde dit zo goed...

We werden wakker toen de zon opeens fel in onze ogen scheen en er een luid gepiep ontstond. Was het gisteren al zo laat geweest? Ik had alleszins doorheen een nacht en een stuk van een dag geslapen. Ik sliep nooit te lang, hoe langer je slaapt, hoe langer je kwetsbaar bent. Wat gebeurde er toch met mij? De poort van de stal werd opengetrokken en er stond een grote groep mensen met wapens voor onze neus. Aan kop stond een slecht sprekende zwarte man die enkele tanden miste.

‘José Péna, meekomen. Wij gangen jou. Jij verdient niet om rechtszaak. Jij nu dood!’

Ik sprong recht en ging voor Sam staan. Zij moest niet boeten voor mijn daden. Nam ik het nu net op voor iemand? Iemand die ik amper kende, laat mij even opzij stappen. Het lukte me niet. Opnieuw begreep ik mezelf niet. Ik wist dat ze zoveel mannen haar ware liefde had genoemd. Ik was slechts één van velen. Wat gebeurde toch met mij? Waarom zoveel vragen? ‘Dan zorg je ervoor dat zij een normaal leven kan leiden!’ Ik wees naar Sam.

‘Of wat?’ Ik moest snel denken om hieruit te raken.

‘Is het jou nog niet opgevallen dat jullie nog steeds moeten werken, terwijl ik al weken geen bevelen meer doorgeef? Zij en ik zijn de enigen die ervoor kunnen zorgen dat jullie terug een normaal leven kunnen leven. Maar als je mij dan toch wil doden, geef haar dan tenminste een recht op een normaal leven!’ Waarom gaf ik hen de keus, de keus om me wel te doden? Dit was dom. Gewoon dom en ik had het gehad.

Toch stop ik niet.

De man twijfelde even maar gaf dan toe:

‘Oké, je kunt gaan maar iemand ons met je mee. Jij maar één seconde afwijkt van plan organ.. bedrijf plat leggen, schiet allebei neer.’

Waarom ging die man onmiddellijk akkoord? Volgens mij wou hij ons niet echt ophangen, hij wou slechts overleven. Een beter overleven zonder mijn plantages die hun families amper voeden. Het waren vast geen moordenaars, gok ik. Toen pas zag ik M'Bouktou die achter iedereen stond met een pruilend gezicht.

‘Sorry, vrienden ik wou je niet verklikken, echt niet, maar ik had je herkend en mijn mond is nu eenmaal snel voorbij gepreut, weet je wel? Zo heb ik ooit eens...’

Ik maakte dat ik zo snel mogelijk wegkwam, van die aldeano zou ik gemakkelijk af raken. Enkele minuten later kwam een brede gespierde man toe die ons de stad uitbracht. Zijn vele littekens, geweerde huid en geweer bewezen dat deze man wel kon moorden, in tegenstelling tot zijn dorpsgenoten. Ik

bestedde het meeste van mijn tijd aan het bedenken van een plan om hem te overheersen en zo begon mijn lange reis naar Marokko.

‘B-Brandon?’

‘Dirk? Wat is er?’

‘I-Ik voel me ni-niet goed bij de bes-beslissing.’

‘Waarom niet?’

‘I-I-Ik krijg het g-gevoel dat we een soort film “badguys” zijn die telkens de held van het verhaal in een makkelijk te ontsnappen situatie zetten, vooral nu. Ik zie Juan niet echt als de held, maar het lijkt er steeds meer op dat hij een martelaar wordt. Ik weet niet waarom precies, maar ik weet wel dat we iets enorm verkeerd aan het doen zijn.’

‘Dat kwam er vlot uit Dirk?’ Het verwonderde me al dat Dirk een paar dagen geleden gestopt was met stotteren, dan herbegon hij vandaag plots? Om onmiddellijk ermee te stoppen. Het was beangstigend, het hoorde niet. Niet bij hem, hij veranderde niet. Niet als alles goed ging.

‘Misschien komt het omdat ik er al een tijdje aan zat te denken. Juan heeft al verschillende keren kunnen ontsnappen, hij zal het opnieuw kunnen.’

‘Wel, als je zo twijfelt Dirk, ga dan zelf een onderzoek doen!’

‘B-B-Bedankt.’ Wat was dat nu? Sinds wanneer had hij genoeg zelfvertrouwen om zelf een missie uit te voeren. Ik kon nu mijn woorden niet meer intrekken en alles wat we aan het doen waren was al illegaal. Ging hij echt volledig met hem afrekenen?

Het was als vanzelfsprekend een gloeiend hete dag, de afgelopen week was steeds opnieuw zo geweest. Het enige teken dat we dichterbij Marokko kwamen was slechts de lucht die vochtiger werd. Vochtiger mocht je heel relatief nemen, er was misschien een druppel meer vocht in de lucht dan daarvoor. Dan nog kon dat betekenen dat we naar de kust

wandelden. Hier en daar kwamen we langs een immer verlaten weg, nooit zagen we een andere wagen of wat dan ook. Nu we opnieuw ons kamp hadden opgezet, hoorde ik in de verte de avondgeluiden van een stad, ik wist dat we van daaruit de weg wel zouden kunnen vinden zonder voor eeuwig verdwaald te raken. Daarom besloot ik om me hier van onze begeleider, Lakhdar te verlossen. Doorheen de acht dagen die we al gewandeld hadden, had hij zijn aandacht doen verslappen, het gebeurde steeds vaker dat hij zijn pistool liet rondslingeren. Dat pistool was het enige dat ik kon gebruiken om een gevecht met hem te winnen. Hij was namelijk vele malen groter en sterker dan ikzelf en kon Samara met één arm dragen, wanneer die weer eens besloot om achter te blijven. Ze had na al die tijd nog steeds niet door dat we elk moment dood konden worden. Dat Lakhdar ons elk moment kon doden en tegelijk onze enige redding was. Ze wou nog steeds niet beseffen dat we niet langer in Amerika zaten, ze wist het wel, want het kon niet anders. Maar ze wilde het niet weten, ik had geen idee hoe ze dat ophield. Opnieuw hoorde ik een kleine stem in mezelf zeggen: *'En jouw leugens dan? Je onverslaanbaarheid is één grote grap!'* Ik negeerde het, wetende dat ik aan het ontsnappen was, ik zou het wel beter leren dan aan mij te twijfelen, wanneer ik hier uitbrak. Ik had vrede genomen met mij drievuldigheid, ik was overduidelijk José. De man met macht, de onverslaanbare drugsbaron. Ik kende geen zwaktes, dus zou ik er deze keer opnieuw uitraken. Zonder de hulp van Jorgé! We hadden steeds dezelfde routine, elke dag opnieuw. Mensen met routines maakten fouten en waren voorspelbaar, Lakhdar dus ook. We zaten naast de tent, zoals altijd, terwijl Lakhdar wat verder een kampvuur probeerde in elkaar te steken voor de ijsskoude nacht aanbroek. Hij had opnieuw zoals eerdere dagen zijn aandacht doen verslappen en zijn geweer naast hem gelegd, zodat het hem tijdens bukken om vuur te kunnen maken niet zou hinderen. Ik ging recht staan, maar Samara hield me tegen

aan mijn arm. Mijn liefde, of wat het dan ook was, mijn genegenheid voor haar was verdwenen. Ze hield me alleen op.

‘Wat ben je van plan?’

‘Laat me los!’ Het was echter al te laat, Lakhdar keek op en ik deed nog een wanhopige sprong voorwaarts. Hij sprong overeind en greep zijn geweer, richtte het op mij en wou afvuren. Gelukkig voor mijn brein zat de veiligheid er nog op. Hij keek even naar beneden om het uit te klikken, ik nam van de tijd gebruik om naar hem toe te springen. Toen hij terug opkeek stond ik voor zijn neus, klaar om hem een slag toe te delen. Hij zwaaide de kolf van zijn geweer naar mijn gezicht toe, maar ik had training gehad van padre en hij niet. Ik kraakte zijn hand over en brak zijn pink in één beweging. Hij liet zijn pistool vallen. Ik duwde hem opzij, sprong erop af, greep het, draaide me om terwijl ik over de grond verder gleet en schoot recht in zijn voorhoofd. Hij viel voorover in het zand en het rafelige gaatje in zijn hoofd vormde een grote rode plas. Ik leegde zijn zakken en keek naar wat ik voor me had liggen: een portefeuille met ongeveer tweehonderd dirham, een Beretta M1934 met zes kogels, een zakdoek en een zakmes waarvan het kleine mesje afgekraakt was. Ik begroef het lichaam samen met het pistool en de zakdoek en keek naar Sam. Die zat gechoqueerd naar mij te kijken.

‘Wat heb je gedaan?’

‘Hij was ons enkel ten laste en een bedreiging als we de stad in wouden. Hij wilde me veel te graag neerschieten.’

‘Dat kun je toch niet weten?!’

‘Hij klemde zijn geweer veel te hard vast.’

‘Hier kan ik niet tegen. Ik wil niet samenleven met een koelbloedige moordenaar en een slavenhandelaar. Ik kan niet geloven wat je allemaal hebt gedaan! Is er nog iets dat ik niet weet?’ Slavenhandelaar? Waar kwam dat vandaan. Och, hoe dan ook, ze was gestopt met mij te vertrouwen. Dus dan werd het tijd om de zaak af te handelen, zodat ze me niet meer ophield.

‘Ik smokkel drugs over de grens.’

‘Je... JE, JIJ DOET WAT!’

En ze rende zo snel ze kon richting de stad. Ik kon ze niet meer tegenhouden en was er blij om, voor even. Ze rende de stad in en bleef staan. Ze draaide zich om en keek naar mij. Ik keek haar verbaasd aan en toen begreep ik het, ze kon nergens heen, ze zou enkel maar verdwalen. Opnieuw net zoals enkele dagen geleden toen ik naar de nachtelijke hemel keek en besepte dat enkel een machtig man zo veel kon bereikt hebben in zijn leven, opnieuw voelde ik een klik, eenzelfde die ik toen ook had gevoeld. Ze keerde naar me terug en ik probeerde haar te kalmeren. *Waarom?! Je bent de onverslaanbare José María Obrador Péna.* De andere stem was woedend, woedend omdat het na een kort overheersen verloren had van de stem van Juan. Het baatte niet meer, de liefde voor Samara kwam terug toen hij ze zo hulpeloos zag. ‘Sam, het spijt me maar ik moest het doen om ons beiden te redden.’

‘Je had hem ook buiten westen kunnen slaan!’ zei ze al huilend.

‘We weten beiden dat dat niet waar is, als ik dat had gedaan, lag jij nu begraven in de woestijn.’

‘Ik wil gewoon naar huis en ik wil dat je me met rust laat Juan.’ Waarom keer je dan bij mij terug?

‘Ok maar dan zullen we eerst thuis moeten raken. We zullen ergens moeten werken.’

‘Ik-ik, je zult wel gelijk hebben.’

‘Laten we nu maar eerst onze slaappleaats vinden, dan zullen we wel zien hoe de rest zal gaan.’

Ze ging eindelijk akkoord en we liepen samen dieper de stad in, zwervend langs de witte gebarsten gebouwen tot we ergens een klein hotelletje vonden met een neon bordje erboven:

..الفندق. Ik vroeg Sam even buiten te wachten terwijl ik naar binnen ging. Je wist nooit of de man agressief zou zijn of mij probeerde af te persen. Of nog erger, dat hij mij kende! Ik had

geen zin om geweld te gebruiken en nog minder met Sam in de buurt, ze zou me verlaten, voor altijd. *Niemand kan mij kwaad doen!* Nu was het mijn beurt om de stem te negeren. Achter de balie die beschermd was met tralies zat een dikke man met een borstelige snor mij aan te staren, ik herkende hem niet onmiddellijk maar hij mij duidelijk wel. Hij deed onmiddellijk zijn deurtje naast de balie openen.

‘Meneer Juan, meester, hoe gaat het met u? Wat komt u hier doen? Ik bedoel, waarom verblijdt u mijn nederig hotelletje met uw bezoek?’ Toen herkende ik hem, het was Luis. Jorgé’s voorganger, tenminste dat was hij tot hij “stierf” in één van mijn eerste confrontaties met de FBI. Wat doet hij hier? Wat is er gebeurd? Hoe heb ik ooit de controle zo kunnen verliezen dat ik nooit iets wist van deze plaatsen, deze plantages? Heeft Jorgé dit al die tijd zitten te doen? Zonder mijn kennis? Wanneer ik hem terug zie, zal ik toch hem onder handen moeten nemen. Wat als er nog meer is waar ik niets van weet? Wel, dat is te zeggen, ALS ik hem terug zie. Dus Luis was gevlucht? Of had hij een reden?

‘Luis, een vriend van mij hoeft nooit voor mij te knielen. Sta op en luister. Ik heb je hulp nog eens nodig, ik ben van de troon gestoten.’

‘FBI?’

‘Waarschijnlijk, het punt is dat ik onderdak nodig heb. Zodat ik wraak kan nemen.’

‘Juan, ik weet dat je zult doen wat je moet doen. Als je me ooit nodig hebt, ik ben er hier voor u.’

‘Nog één ding.’

‘Wat?’

‘Wat is er gebeurd, toen?’

‘U jaagde me angst aan.’ Angst? Mijn jeugdvriend was bang van mij? Wat had ik misdaan? *Jeugdvriend? Laat me niet lachen, hij heeft me verlaten wanneer ik hem het meest nodig had.* De derde stem sprak voor het eerst sinds 8 dagen: ‘Het is waar dat hij me heeft verlaten, maar ik was dan ook een

monster geworden.’ Is dat wat ik was? Een monster? Wel, was dat niet wat men wou?

Ik probeerde om een normale job te vinden zodat ik voor Samara en mezelf een vliegtuigticket kon betalen. Gemakkelijk was dat nu eenmaal niet. Ik smeekte mensen om me aan te nemen, tot ik eindelijk werk vond in een plaatselijk winkeltje waar ik net genoeg vertrouwd werd om rekken aan te vullen. Ik hoopte dat we genoeg zouden verdienen om valse paspoorten en vliegtickets naar Amerika te regelen voordat de plaatselijke versie van de FBI ons opmerkte. Iemand zat er vast en zeker achter dat mijn drugshandel nog steeds draaide en het zou me niets verbazen dat het Brandon was, hij was altijd al machtsgeil. Ik zou hem vinden en hem eindigen samen met zijn gehele bureau.

‘Dirk?’

‘Brandon?’

‘Waarom bel je, is het gebeurd?’

‘Hij leeft nog, voor zover ik weet. Ik heb wel de vrouw gevonden.’

‘De Amerikaanse?’

‘Inderdaad.’

‘Dus je brengt ze terug naar Amerika?’

‘Als je ze toch dropte in Algerije, waarom was het dan de bedoeling om ze terug te halen?’

‘Ze was slechts een manier om Juan in toom te houden.’

Ik hoopte dat ze een zwak punt zou worden voor Juan.

‘Is haar leven dat waard?’

‘Het doel heiligt de middelen.’

‘NEE! DAT DOET HET NIET! DAT HEEFT HET NOOIT GEDA...’ De verbinding werd plots verbroken. Wat was er mis met Dirk? Sinds wanneer was hij agressief? Sinds wanneer stotterde hij niet meer? Het loopt nooit goed als hij zelf initiatieven neemt, dat deed het de vorige keer ook niet.

Er waren drie maanden gepasseerd sinds we begonnen waren. Zo lang heeft het geduurd voordat ik genoeg geld had voor ons beiden. Ik kan amper geloven dat ik er nog steeds ben en nog steeds niet ontdekt was. Ik was naar huis aan het wandelen met de tickets, Luis had de paspoorten geregeld. Ik moest hem vergeven, voor alles wat hij voor mij gedaan heeft. *José is niet vergevingsgezind!* Inderdaad, gelukkig is Juan dat wel. Dat deed de stem terug zwijgen. Toen ik in de buurt van ons appartementje toekwam zag ik een zwarte jeep wegrijden. Ik ging naar binnen en hoopte dat er niets met Samara gebeurd was, hoewel ik al beter wist. Ik zag aan de deur bij de woonkamer een stroom bloed tussen de voegen van de tegels kruipen. Ik deed vlug de deur open en zag Sam naast de zetel liggen. Haar hoofd was ingedeukt tegen de hoek van de salontafel. Haar ogen staarden mij glazig aan. Ik wist dat het vreselijk was geweest voor haar. Ik heb het vroeger genoeg laten doen. Nu ik de kreten ervan terug hoorde werd ik misselijk en ik moest bijna overgeven toen ik Sam in al die kreten herkende. *Belachelijk!* Ik wilde haar in mijn armen nemen maar wist dat het al te laat was. Ik liet haar naast de zetel liggen en liep naar buiten. Terwijl ik de deur achter me dichttrok, liet ik haar paspoort en het geld voor haar vliegtuigticket in de brievenbus vallen. Zo betaalde ik het geld voor de opkuis van het appartement en zorgde ik ervoor dat ze een gewone begrafenis zou krijgen. Ik liet een brief achter voor Luis, voor de toekomst, zodat hij zal weten wat te doen. Juan had de beslissing genomen, ik wist wat ik moest doen. Ze zou begraven worden zonder dat haar vrienden en familie wisten waar ze was, maar ze zou ook niet oneervol begraven worden. Als je een put in onbekende grond eervol kunt noemen. Ik ging het lichaam van Lakhdar terug opzoeken. Ik graafde de grond uit onder één van de weinige struiken die hier stonden. Het was droog gebleven, hoewel het al lang geen zomer meer was, zijn lichaam was nog niet echt begonnen